

Warszawa, dnia 28 października 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 473/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Zawadka

Sędziowie: Ludmiła Tułaczko

del. Izabela Kościarz - Depta (spr.)

protokolant sądowy - stażysta Maciej Martinek

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 28 października 2019 r. w Warszawie

sprawy M. B. (1) s. M. i S., ur. (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

M. B. (2) s. M. i K., ur. (...) w T.

oskarżonego o przestępstwo art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. B. (2) i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 3 grudnia 2018 r. sygn. akt II K 281/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonych od uiszczania kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. K. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

sędzia Ludmiła Tułaczko sędzia Anna Zawadka sędzia Izabela Kościarz-Depta

Sygn. akt VI Ka 473/19

UZASADNIENIE

1. **M. B. (1)**

2. **M. B. (2)**

oskarżonych o to, że w dniu 21.07.2016 r. w P. gm. K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu za pomocą pojazdu ciężarowego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...), przyjęli celem pomocy w ukryciu i zbyciu ciągnik rolniczy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i wartości 170 000,00 zł, wiedząc, że pochodzi on z przestępstwa kradzieży dokonanej w nocy z 15/16-07-2016 roku w J. gm. Ś., w ten sposób, że na polecenie nieustalonego sprawcy

przewozili go na skrzyni ładunkowej w/w pojazdu ciężarowego, we wskazane przez niego miejsce, czym działali na szkodę P. K.

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

przy czym M. B. (2) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2018r. w sprawie o sygn. akt II K 281/17 Sąd Rejonowy w Otwocku orzekł:

1. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 291 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 zł (dwadzieścia złotych) każda stawka,
2. oskarżonego M. B. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 zł (dwadzieścia złotych) każda stawka,
3. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21.07.2018 r. godz. 18:00 do dnia 23.07.2018 r. godz.13:55;
4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21.07.2018 r. godz. 18:04 do dnia 23.07.2018 r. godz.14:45;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych M. B. (1) i M. B. (2) obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. K. kwoty 693,11 (sześćset dziewięćdziesiąt trzy 11/100 złote);
6. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 1136,52 (tysiąc sto trzydzieści sześć 52/100) złotych, w tym kwotę 212,52 (dwieście dwanaście 52/100) złotych wartości 23 % podatku VAT z tytułu nieopłaconej przez oskarżonego M. B. (2) pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli obrońcy oskarżonych oraz osobistą apelację złożył oskarżony M. B. (2).

Obrońca oskarżonego M. B. (1) – adw. M. C. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzuciła:

1. obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest przepisu art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci:

- wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) w zakresie, w jakim wskazywał, iż nie miał wiedzy, co znajduje się wewnątrz skrzyni ładunkowej pojazdu marki R. (...) podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego nie były sprzeczne zarówno z zeznaniami świadka P. C. jak i z zapisem monitoringu ze stacji paliw (...),

- dowodu z oględzin zapisu obrazu ze stacji paliw (...) podczas, gdy z zapisu tego nie wynika, aby oskarżony M. B. (1) w dniu 19 lipca 2016r. znajdował się przy wyżej wskazanym pojeździe ciężarowym,

2. w konsekwencji powyższego uchybienia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż oskarżony M. B. (1) wiedział, co znajduje się wewnątrz skrzyni załadunkowej pojazdu marki R. (...), podczas gdy z żadnego z przeprowadzonych w sprawie dowodów okoliczność taka nie wynika,

ze względu na ostrożność procesową wyrokowi temu zarzucam również:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na uznaniu, że:

a) oskarżony M. B. (1) był osobą trzykrotnie karaną, podczas gdy zarówno kara orzeczona przez Sąd Rejonowy Grójcu, VI Wydział Karny, z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt VI K 593/12, jak i kara orzeczona przez Sąd Rejonowy w Grójcu, VI Wydział Karny, z dnia 9 lipca 2013r., sygn. akt VI K 508/12 uległa zatarciu,

b) oskarżony swoim działaniem wywołał szkodę u pokrzywdzonego w postaci obowiązku pokrycia przez niego kosztów transportu pojazdu, podczas gdy koszty te powstały niezależnie od zachowania się oskarżonego i w ogóle nie stanowią one szkody wyrządzonej bezpośrednio przez przestępstwo zarzucane oskarżonemu,

c) oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy powyższa okoliczność nie wynika z żadnego przeprowadzonego w sprawie dowodu,

4. rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej w stosunku do oskarżonego kary 9 miesięcy pozbawienia wolności, bez należytego uwzględnienia stosunkowo młodego wieku oskarżonego, bez uwzględnienia jedynie jednorazowej karalności oskarżonego, bez nadania należytego znaczenia, iż pokrzywdzony odzyskał przedmiot wykonawczy przestępstwa, co winno skutkować orzeczeniem co najwyżej kary ograniczenia wolności,

w konkluzji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. B. (1) od zarzucanego czynu.

Obrońca oskarżonego M. B. (2) – adw. K. K. zaskarżyła wyrok na korzyść oskarżonego w części, tj. co do pkt 2 i 4 w wyroku w całości oraz co do pkt 5 wyroku w części w jakiej odnosi się on do M. B. (2) i zarzuciła naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, skutkującą błędnym ustaleniem stanu faktycznego, przyjętego za jego podstawę, a mającym wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż:

1. Wyjaśnienia oskarżonego M. B. (2) są niespójne, nielogiczne i jako takie nie zasługują na walor wiarygodności, w sytuacji gdy oskarżony od początku wyjaśniał tak samo, w sposób spójny i logiczny zaś lakoniczność wyjaśnień nie może wpływać na ocenę ich wiarygodności.

2. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, aby oskarżony M. B. (2) dopuścił się zarzucanego czynu, w szczególności zaś, aby dowodem na to mógł być fakt, że oskarżony wcześniej był na stacji paliw, w sytuacji gdy wizyty na stacji paliw (w szczególności, gdy prowadzi się samochód) są normalne i trudno uznać, aby zwykła obecność na stacji paliw mogła stanowić dowodu popełnienia przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej w wypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu zarzuciła wyrokowi rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary. Podnosząc powyższy zarzut, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu najłagodniejszej kary. Dodatkowo obrońca wniosła o zasądzenie kosztów z tytułu udzielonej i nieopłaconej w części ani w całości pomocy prawnej z urzędu powiększonej o stosowną stawkę podatku VAT.

Oskarżony M. B. (2) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wniósł o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenia jej z warunkowym zawieszeniem kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje okazały się być niezasadne, stąd zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Wbrew twierdzeniom skarżących, orzeczenie sądu I instancji oparte jest na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie – art. 410 k.p.k., który został poddany analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów – art. 7 k.p.k. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i rozważył wszystkie dowody oraz okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzeń, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonych. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanego oskarżonym czynu została dokonana z uwzględnieniem reguły sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

W niniejszej sprawie bezspeczne pozostaje to, że w nocy z 15 na 16 lipca 2016r. doszło do kradzieży ciągnika rolniczego marki D. (...) o nr rej. (...) na szkodę P. K.. Ciągnik ten został ukryty w skrzyni załadunkowej pojazdu ciężarowego marki R. (...) o nr rej. (...) (...) i przewieziony na stację paliw (...) w P.. Pojazd był obserwowany przez funkcjonariuszy policji od dnia 19 lipca 2016r. W dniu 21 lipca 2016r. około godziny 17:35 przyjechali na stację oskarżeni, którzy wsiedli do kabiny pasażera pojazdu ciężarowego i po chwili go uruchomili oraz rozpoczęli czynności związane z obsługą techniczną pojazdu, m.in. sprawdzanie ciśnienia w oponach, poziomu płynów eksploatacyjnych. Po około 15 minutach, M. B. (2) odjechał z terenu stacji paliw samochodem marki B. wyjeżdżając na drogę krajową nr (...), a za nim z niewielką prędkością pojazdem ciężarowym marki R. (...) wyruszył M. B. (1). Pojazd ciężarowy został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji. Funkcjonariusze udali się również za samochodem marki B., którym odjechał M. B. (2), który także został zatrzymany. Jak ustalono, mężczyźni na polecenie nieustalonego sprawcy mieli za zadanie przewieźć pojazd ciężarowy z zawartością ukrytego ciągnika rolniczego we wskazane miejsce. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy słusznie ustalił w szczególności na podstawie zeznań funkcjonariusza policji P. C. oraz zapisu z monitoringu ze (...) w P.. Świadek P. C. w sposób dokładny opisał przebieg czynności operacyjnych związanych z kradzieżą ciągnika na szkodę pokrzywdzonego i kolejno obserwacji samochodu R. (...), w którym ukryty został ciągnik. Świadek wskazał, jak zachowywali się oskarżeni i jaki był przebieg ich zatrzymania. Zeznania tego świadka, Sąd I instancji prawidłowo uznał za spójne i logiczne, okazały się one być znaczące dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Poza tym, świadek nie miał powodu by pomawiać oskarżonych, jest on dla nich osobą obcą i wykonywał jedynie swoje obowiązki służbowe. Zabezpieczony w niniejszej sprawie zapis z monitoringu ze stacji benzynowej (...) w P. także pozwolił poczynić słuszne ustalenia w zakresie działań oskarżonych, zmierzających do realizacji czynu zabronionego. Kamery zarejestrowały jak w dniu 19 lipca 2016r. przyjechał na stację paliw samochód marki B. wraz z samochodem marki R. (...). Zarejestrowały również osobę, która zapłaciła za parkowanie samochodu ciężarowego. W toku postępowania ustalono, że osobą tą był M. B. (2). Po opłaceniu, obie osoby odjechały samochodem marki B.. Samochód ciężarowy natomiast został na parkingu stacji paliw aż do dnia 21 lipca 2016r. We wskazanym dniu do samochodu ciężarowego przyjechał samochód marki B. z dwiema osobami,

jak ustalono byli to oskarżeni. M. B. (1) odjechał samochodem R. (...), zaś M. B. (2) samochodem B., po czym zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy policji.

Sąd Rejonowy zasadnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych. W pierwszej kolejności odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) należy podzielić argumentację Sądu I instancji, iż stanowią one jedynie przyjętą przez niego linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Oskarżony M. B. (1) w postępowaniu przygotowawczym początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, że samochód marki B. należy do niego, kupił go w Niemczech. Natomiast nie wie do kogo należy samochód R. (...) i że miał go tylko przeprowadzić z P. do C., a kluczyki były wewnątrz pojazdu. Kolejno, podczas następnego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego czynu. Przed sądem, ponownie się nie przyznał i wyjaśnił, że jego zadaniem było tylko kierowanie wskazanym samochodem ciężarowym, nie wiedział jednak o ukrytym ciągniku. Wskazał, że ofertę znalazł w Internecie, była to praca w weekendy. Z uzyskanych poleceń dowiedział się, że samochód będzie podstawiony na (...), w środku będą kluczyki i ma nim jechać do K.. Podał, że założona była plomba, nie widział co było w skrzyni, a faktury leżały w środku samochodu. Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) za nielogiczne i sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadka P. C. oraz zapisem z monitoringu. Mając powyższe na uwadze nie sposób jest dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. B. (1), że to był tylko jednorazowy przejazd z P. do K.. Z nagrania z monitoringu wynika, że oskarżeni na stacji byli już w dniu 19 lipca 2016r., kiedy to na parkingu pojawił się jednocześnie należący do oskarżonego samochód marki B. oraz ciężarowy marki R. (...). Wewnętrzne kamery zarejestrowały też dokonywaną przez oskarżonego M. B. (2) w tym dniu płatność za parking, a pieniądze z tej transakcji nie były zostawione w kasie, a odłożone przez pracownika stacji w inne miejsce. Dodatkowo, na uwzględnienie nie zasługuje argument oskarżonego M. B. (1), że przyjęte przez niego zlecenie miało być pracą kierowcy w weekendy, bowiem dzień, w którym odjeżdżał oskarżony z parkingu i został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, to był 21 lipca 2016r. i wypadał w czwartek, zaś dzień 19 lipca 2016r. kiedy to oskarżeni również pojawili się na stacji paliw, wypadał we wtorek. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że oskarżony M. B. (1) początkowo przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i twierdząc, iż rozumie przedstawiony mu zarzut, potwierdził to własnoręcznym podpisem. Dopiero zaś przed sądem tłumaczył, że jego przyznanie się do winy należy rozumieć jako że przyznawał się jedynie do kierowania samochodem i nie miał świadomości co znajduje się wewnątrz skrzyni ładunkowej samochodu ciężarowego. Powyższe może prowadzić do wniosku, że oskarżony przedstawił ostatecznie wersję jak najbardziej korzystną dla siebie, celem uniknięcia odpowiedzialności karnej. Tymczasem oskarżony M. B. (2) podczas całego postępowania nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i początkowo w odpowiedzi na pytanie prokuratora: „Czy właściciel samochodu marki R. (...) lub osoba, która zleciła przewiezienie ciągnika rolniczego po zatrzymaniu kontaktował się z panem?” – oskarżony odpowiedział, że: „nie kontaktował się, nadal nie wiem kim są te osoby, ja tego dnia przed zatrzymaniem jechałem samochodem marki B., ale nie miałem świadomości, że na nim jest kradziony ciągnik”. Natomiast przed sądem, oskarżony wskazał, że w tej sprawie nie wie za dużo, bo to syn go poprosił, żeby go podwieźć, a później został aresztowany. Oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i odmówił odpowiedzi na pytania. Należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy zasadnie odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. B. (2). Niezgodne jest jego twierdzenie, że w sprawie nie wie za dużo, albowiem jak wynika chociażby z nagrania monitoringu, oskarżony M. B. (2) na stacji paliw (...) w P. był już 19 lipca 2016r. i podjął metodyczne działania razem z synem zmierzające do realizacji czynu zabronionego, stąd też na parkingu stacji paliw nie znalazł się przypadkowo, jak twierdzi, lecz z góry powziętym zamiarem dokonania przestępstwa. Jak również na uwzględnienie nie zasługują jego wyjaśnienia, że na stacji znalazł się z powodu udzielenia pomocy synowi w podwiezieniu go. W świetle całokształtu zebranego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że wizyty oskarżonego na stacji paliw miały na celu zorganizowanie czynności zmierzających do ukrycia i zbycia ciągnika rolniczego. Należy więc zauważyć, że złożone przez oskarżonego M. B. (2) wyjaśnienia były nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Twierdzenia początkowe, że jakoby nie zna osób, które zleciły przewiezienie ciągnika, a następnie że nic nie wiedział na ten temat, mijają się z prawdą, a już na pewno nie są logiczne, gdyż oskarżeni w dniu zatrzymania wspólnie przygotowywali samochód ciężarowy do odjazdu, a także jak wyżej wspomniano, byli tam również już dwa dni wcześniej. Zabezpieczony monitoring potwierdził, że oskarżeni w dniu 19 lipca 2016r. przyjechali na stację paliw samochodem marki B. należącym do oskarżonego M. B. (1) wraz

z samochodem marki R. (...) i opłacili parking. Kolejno tym samym samochodem marki B. pojawili się na parkingu przedmiotowej stacji w dniu 21 lipca 2016r. i wykonywali czynności przy pojeździe ciężarowym wewnątrz, którego znajdował się skradziony ciągnik. Należy stwierdzić zatem, że lakoniczna próba wyjaśnień M. B. (2) stanowi wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony.

Z powyższych powodów zarzuty obrońców oskarżonych wskazane w apelacji należy ocenić jako chybione. Sąd Okręgowy podobnie jak sąd I instancji, nie powziął wątpliwości, co do wiedzy oskarżonych co znajduje się wewnątrz skrzyni załadunkowej pojazdu marki R. (...). Całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów w szczególności zeznania świadka P. C. oraz nagranie z monitoringu ze stacji, wskazują, że oskarżeni wiedzieli w jakim procederze biorą udział. Czynili przygotowania do ukrycia i zbycia ciągnika, gdyż jak wskazał funkcjonariusz policji obserwując oskarżonych widział, że wsiadli oni do kabiny pasażera pojazdu ciężarowego i po chwili go uruchomili oraz rozpoczęli czynności związane z obsługą techniczną pojazdu, m.in. sprawdzanie ciśnienia w oponach, poziomu płynów eksploatacyjnych. Dodatkowo wizyta oskarżonych na wskazanej stacji benzynowej w dniu 19 lipca 2016r., w sytuacji, w której oskarżony M. B. (2) twierdził, że był na tej stacji tylko raz, to jest w dniu zatrzymania 21 lipca 2016r., też nie może pozostać bez znaczenia zwłaszcza, że to krótki okres czasu, a więc mało prawdopodobne jest, aby był to jedynie zbieg okoliczności. Nielogicznym więc są jego wyjaśnienia, że przyjechał na stację, aby pomóc synowi, a wcześniejsza wizyta w dniu 19 lipca 2016r. była zupełnie przypadkowa. Obrońca oskarżonego M. B. (1) wskazuje, że z zapisu obrazu ze stacji paliw (...) nie wynika, aby oskarżony w dniu 19 lipca 2016r. znajdował się przy pojeździe ciężarowym R. (...). Należy zauważyć, że całokształt zgromadzonych dowodów i ich analiza potwierdza, że oskarżony M. B. (1) był wraz z ojcem tego dnia na (...) w P., przyjechał swoim samochodem marki B. i wówczas zaparkowany też został samochód ciężarowy marki R. (...), a oskarżony M. B. (2) opłacił parking. Dodatkowo nie należy tracić z pola widzenia zeznań świadka P. C., gdyż z podjętych przez policję obserwacji samochodu ciężarowego od dnia 19 lipca 2016r. wynika, iż oskarżeni byli przy tym samochodzie i kolejno wykonywali przy nim czynności. Tak więc, w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty skarżących nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy, opierając się o zasadną ocenę dowodów, prawidłowo ustalił, iż oskarżeni: M. B. (1) i M. B. (2) wiedzieli, że wewnątrz skrzyni załadunkowej samochodu ciężarowego marki R. (...) znajduje się pochodzący z kradzieży ciągnik rolniczy, który w dniu 21 lipca 2016r. próbowali pomóc ukryć i następnie zbyć na polecenie nieustalonego sprawcy.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż w obliczu zebranych w sprawie dowodów i ich prawidłowej, swobodnej oceny przez Sąd Rejonowy, wina oskarżonych nie budzi żadnej wątpliwości, a apelacje ich obrońców oraz osobista apelacja oskarżonego M. B. (2), nie mogą zasługiwać na uwzględnienie. Przedstawione powyżej dowody stanowią ciąg poszlak, który składając się w spójną całość świadczy o sprawstwie oskarżonych. Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał oskarżonemu M. B. (2) popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 26 stycznia 2010r. w sprawie o sygn. II K 343/08 M. B. (2) został skazany za przestępstwo przeciwko mieniu stypizowane m.in. w art. 278 §1 k.k., art. 279 §1 k.k., za które została mu wymierzona łączna kara 4 lat pozbawienia wolności, którą oskarżony wykonał w dniu 29 listopada 2013r.

Za nietrafne należy uznać także zarzuty zawarte w apelacjach odnoszące się do wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny, a także obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego P. K.. Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy prawidłowo kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w z art. 53 § 1 i 2 k.k., dlatego też należy uznać, że wymierzone kary pozbawienia wolności, są sprawiedliwe i adekwatne do wagi popełnionego przestępstwa. Orzeczone kary grzywny też nie można uznać za nadmiernie dotkliwe, zwłaszcza mając na uwadze, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, które charakteryzuje się wysoką społeczną szkodliwością. Orzeczona kara ma zmuszać do odpowiedniego wysiłku, aby osoba skazana nie powróciła na drogę przestępstwa w przyszłości. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające oskarżonych, jak również i te dla nich korzystne. Bezsprzeczne jest to, że obaj oskarżeni byli w przeszłości karani. M. B. (2) po odbyciu kary pozbawienia wolności w ciągu 5 lat powrócił kolejny raz na drogę przestępstwa, co uzasadniało przypisanie mu recydywy i wymierzenie kary surowszej. Nadto był w sumie aż pięciokrotnie skazany na kary pozbawienia wolności w zawieszeniu oraz kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. Sąd Rejonowy

w uzasadnieniu wskazał, że wobec oskarżonego M. B. (1) wydano trzykrotnie wyroki skazujące na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem. obrońca oskarżonego M. B. (1) wskazał w apelacji, że wobec oskarżonego skazania wyrokami w sprawach o sygn. VI K 593/12 oraz VI K 508/12 uległy zatarciu z mocy prawa, niezasadne jest więc twierdzenie Sądu I instancji o trzykrotnej karalności oskarżonego. Należy zauważyć, że jakkolwiek poprzednie skazania oskarżonego mogły ulec zatarciu, nie bez znaczenia pozostaje widniejące w karcie karnej skazanie wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017r. w sprawie II K 288/15, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 2 lat oraz karę grzywny. Uprzednia karalność oskarżonego, nawet jednym wyrokiem skazującym ma istotny wpływ na wymiar orzeczonej obecnie wobec niego kary w niniejszej sprawie. Oskarżony pomimo dania mu szansy w postaci warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, ponownie dopuścił się czynu zabronionego, lekceważąc porządek prawny. Podobnie, oskarżony M. B. (2) również nie wyciągnął wniosków z wcześniejszych przestępnych zachowań. Nie sposób jest więc przyjąć, iż wobec oskarżonych zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, która uzasadniałaby orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ponadto art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przez oskarżonych czynu zabronionego stanowił, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Z analizy danych o karalności oskarżonych wynika, iż są oni osobami karanymi, w tym na kary pozbawienia wolności. Sama ta okoliczność wyklucza możliwość zawieszenie wykonania kary.

Przy wymiarze kary sąd I instancji zasadnie zwrócił uwagę na znaczną wartość przedmiotu paserstwa dokonanego przez oskarżonych, gdyż wartość skradzionego ciągnika rolniczego została oszacowana na kwotę 170 tys. zł. Jak również na fakt, iż oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który nie znalazł podstaw do orzeczenia wobec oskarżonych kary łagodniejszej lub kary wolnościowej. Dotychczasowy sposób życia oskarżonych oraz ich właściwości wskazują, że są oni ludźmi nieodpowiedzialnymi, którzy nie stosują się do obowiązujących norm prawnych. Sąd Okręgowy dostrzegł również okoliczności łagodzące, takie jak młody wiek oskarżonego M. B. (1) oraz stwierdzone opinią sądowo – psychiatryczną dysfunkcje psychiczne M. B. (2) w postaci leczonej depresji. Orzeczone kary we wskazanym wymiarze spełnią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze. Sąd Rejonowy zasadnie orzekł obowiązek naprawienia szkody w kwocie 693,11 zł, którą poniósł pokrzywdzony P. K. w zakresie kosztów związanych z usługą transportową, czyli wynajęciem lawety, która przewiozła jego ciągnik rolniczy z miejsca przechowywania do miejsca jego zamieszkania. Zasądzona kwota została ustalona na podstawie załączonej faktury. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że koszty te stanowią szkodę, która została wyrządzona pokrzywdzonemu P. K. i winna zostać naprawiona przez oskarżonych.

Z powyższych względów sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że wniesione apelacje nie zasługują na uwzględnienie i na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd Okręgowy podzielając argumenty Sądu Rejonowego co do zwolnienia oskarżonych od kosztów sądowych, których uiszczenie z uwagi na ich skazanie na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, kary grzywny oraz obowiązek naprawienia szkody, mogłoby być zbyt uciążliwe, zwolnił oskarżonych od uiszczania kosztów sądowych również w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. K. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

sędzia Ludmiła Tułaczko sędzia Anna Zawadka sędzia Izabela Kościarz – Depta